

Arrest

nr. 62 903 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine en bent afkomstig uit Jerevan (Armenië). U bent sinds 2004 wettelijk gehuwd met H.M. (...), eveneens Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. X). Jullie hebben twee kinderen.

Uw echtgenoot was sympathisant van de oppositie en ging telkens naar hun manifestaties. Eén van de laatste betogingen waaraan hij deel nam, werd op 13 januari 2011 georganiseerd in Jerevan. Als gevolg daarvan kreeg uw echtgenoot problemen. Op 17 januari 2011 kregen jullie 's avonds bezoek van drie onbekenden. Zij wisten dat uw echtgenoot deelnam aan betogingen en eisten dat hij dit niet meer zou doen. Zoniet zou zijn leven en dat van jullie kinderen in gevaar komen. Uw echtgenoot bleef toch

naar betogingen gaan. Ook op 24 januari 2011 kwamen deze mannen langs. Uw echtgenoot was toen niet thuis en daarom herhaalden ze tegen u dat uw echtgenoot moest stoppen met zijn deelname aan betogingen. Op 29 januari 2011 werd uw echtgenoot door die onbekenden meegenomen en naar een onbekende plaats gebracht. Hij werd daar twee dagen vastgehouden en geslagen. Daarna werd hij teruggebracht en in de buurt van jullie woning achter gelaten. Uw echtgenoot was ziek en had een gebroken neus. Hij werd thuis behandeld door een dokter.

Jullie besloten Armenië te verlaten en zochten een smokkelaar die dit kon regelen. Een zekere Rusane zorgde voor visums voor u en uw echtgenoot. Op 19 februari 2011 verlieten jullie Armenië per vliegtuig en reisden via Oostenrijk naar België. Rusane begeleidde jullie tot Wenen. Daar vroeg zij jullie paspoorten en zei dat jullie deze bij aankomst in België wel zouden terugkrijgen. Jullie zagen haar echter niet meer terug. Op de luchthaven in België leerden jullie een Armeens koppel kennen. Zij stelden jullie voor om enkele dagen bij hen te logeren, tot jullie Rusane terug hadden kunnen contacteren in verband met jullie paspoorten. Omdat dit niet lukte, legde het Armeense koppel jullie uit waar jullie asiel konden vragen. Op 25 februari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde uw geboorteakte en een attest van uw werk voor. Uw echtgenoot toonde zijn rijbewijs en jullie huwelijksakte. Jullie kinderen verblijven op dit moment nog bij de ouders van uw echtgenoot in Jerevan. Via een vriend van uw echtgenoot vernamen jullie dat diezelfde onbekenden nog drie keer naar hem waren komen vragen bij zijn ouders.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, H.M. (...), eveneens Armeens staatsburger van Armeense origine (O.V. 6.773.917), werden uiteengezet. U gaf aan dat u in Armenië zelf geen problemen kende. U werd zelf nooit gearresteerd of opgesloten, noch aangeklaagd of veroordeeld (Vragenlijst CGVS p. 3, CGVS p. 9).

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. de bezoeken aan uw woning en de bedreigingen van onbekenden op 17 en 24 januari 2011; en uw vasthouding van 29 tot 31 januari 2011 door diezelfde onbekenden – vanwege uw deelname aan de betogingen, die de Armeense oppositie sinds 1 maart 2008 organiseerde) niet aannemelijk.

Uw verklaringen over uw engagement ten aanzien van de Armeense politieke oppositie zijn immers niet geloofwaardig. Zo legde u enkel vage verklaringen af betreffende deze oppositie. U kon slechts één partij vernoemen die tot de oppositie behoort. Hoewel u verklaarde dat alle partijen nu verenigd zijn, kon u geen enkele andere politieke partij bij naam noemen (CGVS p. 7-8). Uw verklaring, dat u zich dit niet kon herinneren, is niet geloofwaardig gezien de door u verklaarde sympathie voor de oppositie. U verklaarde dat u bij twee recente verkiezingen actief was in het kiesbureau, en dit op vraag van een oppositiepartij. U kon echter geen van deze verkiezingen concreet dateren, noch legt u enig begin van bewijs voor met betrekking tot uw activiteiten in het kiesbureau (CGVS p. 8).

Daarnaast verklaarde u dat u sinds 1 maart 2008 had deelgenomen aan de vele betogingen die door de oppositie georganiseerd waren. U kon echter slechts één betoging concreet dateren, met name die van 13 januari 2011. Daarnaast vermeldde u nog dat er in december twee of drie betogingen waren geweest (CGVS p. 9). Andere betogingen kon u niet dateren. Dit is zwaarwichtig, gezien er met betrekking tot die ene betoging, die u wel concreet kon situeren, geen objectieve informatie te vinden is. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie te vinden is in het administratief dossier, werd er niets terug gevonden over een betoging op 13 januari

2011. Dit is zeer merkwaardig, aangezien u verklaarde dat er op die betoging zo'n 15.000 à 20.000 mensen aanwezig waren, waaronder mensen van de media (CGVS p. 9-10). U gaf weliswaar aan dat de officiële staatsmedia geen melding maakt van betogingen van de oppositie. Echter, de onderzoeksdienst Cedoca raadpleegde verschillende journalistieke bronnen, waaronder ook bronnen die niet aanleunen bij de regering. Geen enkele van deze bronnen maakte echter melding van een betoging, zoals u die omschreef. U legde zelf evenmin enig document of artikel voor dat betrekking heeft op deze betoging, die op 13 januari 2011 in Jerevan zou hebben plaats gevonden. Gezien u verklaarde dat u pas na uw deelname aan de betoging van 13 januari 2011 problemen kreeg (CGVS p. 9), moet er dan ook worden geoordeeld dat uw verklaringen niet geloofwaardig zijn.

Hierbij aansluitend blijkt eveneens dat uw verklaringen en die van uw echtgenote, met betrekking tot uw deelname aan betogingen van de oppositie, niet gelijk lopen. U verklaarde immers dat u na 13 januari 2011 niet meer deelnam aan betogingen. Er werd onder andere op 28 januari 2011 nog een grote betoging georganiseerd, maar u nam niet meer deel (CGVS p. 10). Uw echtgenote verklaarde echter dat u na de betoging van 13 januari 2011 nog één à twee keer deelnam aan betogingen. Deze betogingen werden georganiseerd vóór 29 januari 2011, verklaarde zij (CGVS Saribekyan p. 5-6). Toen zij gewezen werd op uw verklaringen, bevestigde zij aanvankelijk haar eigen verklaringen. Daarna gaf zij aan dat ze het zich toch niet zo goed kon herinneren, omdat zij meestal aan het werk was. Deze ernstige tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. Zo vermeldde u bijvoorbeeld de ernstige verwondingen die u ten gevolge van uw vasthouding door die onbekenden zou hebben opgelopen. U gaf aan dat u ernstig ziek was en dat uw neus gebroken was, ten gevolge van de slagen en martelingen die u onderging (CGVS p. 11). Hoewel u een wijkdokter liet komen, die u verzorgde, legt u hiervan geen enkel begin van bewijs voor. En zoals reeds in het voorgaande werd opgemerkt laat u na ook maar enig document voor te leggen dat uw politiek engagement zou kunnen bevestigen.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Uw rijbewijs, uw huwelijksakte, evenals de geboorteakte en werkbadge van uw echtgenote bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

Met betrekking tot de door u ingeroepen medische problemen, met name uw nierproblemen waarvoor u sinds uw komst in België dialyse moet ondergaan (CGVS p. 11), moet worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte en werkbadge, evenals uw huwelijksakte en het rijbewijs van uw echtgenoot bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot H.M. (...).

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 62.902 van 9 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.M. (...) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting evenals machtsoverschrijding in hoofde van verweerder.

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, bereikt werd.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.2. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.1.3. Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 19 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.1.4. Verzoeker klaagt machtsoverschrijding in hoofde van verweerder aan. Een beslissing is slechts met machtsoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS, 23 november 1965, nr.

11.519), hetgeen in casu manifest niet het geval is en evenmin in deze zin wordt toegelicht door verzoekende partijen.

2.1.5. Verzoeker stelt dat verweerder op geen enkel ogenblik blijkt geeft van enige weerlegging van de waarachtigheid van het feitenrelaas van verzoeker.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.6. Verzoeker stelt dat verweerster geen rekening houdt met zijn emotionele ontredde en stress minstens sinds 29 januari 2011en omwille van het interview gelet op het one-shot karakter ervan en de impact op zijn verdere leven.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd en de Raad maakt ze zich eigen.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria

van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

*Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.
(...)”*

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,